

2. nodaļa

Oksfordas zvani nozvanīja septiņas reizes. Nakts nesekoja mijkrēslim tik gausi kā pirms dažiem mēnešiem, bet pāreja vēl kavējās. Bibliotēkas darbinieki bija ieslēguši lampas vien pirms trīsdesmit minūtēm, un tagad tās pelēkajā gaismā meta zeltainus lokus.

Bija divdesmit pirmais septembris. Raganas visā pasaulē rudens ekvinokcijas priekšvakarā ietur kopīgu maltīti, lai nosvinētu saulgriežus un sveiktu gaidāmo ziemas tumsu. Bet Oksfordas raganām būs jāiztiek bez manis. Man nākamajā mēnesī jālasa galvenais referāts svarīgā konferencē. Manas idejas vēl nebija ieņēmušas konkrētu apveidu, un es sāku satraukties.

Iedomājoties visu, ko citas raganas varbūt kaut kur Oksfordā ēd, man ierūcās vēders. Biju bibliotēkā jau kopš pusdeviņiem no rīta tikai ar īsu pusdienu pārtraukumu.

Šons bija paņēmis brīvdienu, izsniegšanas galdu apkalpoja jauna darbiniece. Viņa izrādīja mazliet pārmetošu attieksmi, kad pieprasīju kādu manuskriptu uz sairšanas robežas, un mēģināja pārliecināt tā vietā izmantot mikrofilmu. To nejauši izdzirdējis, lasītavas pārzinis misters Džonsons iznāca no sava kabineta, lai iejauktos.

– Es ļoti atvainojos, doktore Bišopa, – viņš steigšus sacīja, pastumdams augstāk uz deguna smagās brilles tumšos rāmjos. – Ja jums šis manuskripts jāapskata jūsu pētījumam, mēs ar prieku pakalposim! – Mistrs Džonsons nozuda, lai uzmeklētu ierobežotam lasītāju lokam pieejamo grāmatu, un izsniedza to, vēlreiz atvainodamies par sagādātajām neērtībām un jaunās darbinieces neizdarību. Juzdamās apmierināta, ka mani pētnieces diplomu ir tik iedarbīgi, pēcpusdienu pavadiju, ar prieku lasīdama.

Es noņēmu divus izliektus atsvarus no manuskripta augšējiem stūriem un uzmanīgi to aizvēru, juzdamās apmierināta ar paveiktā darba apjomu. Pēc tam kad piektdien biju uzgājusi noburto manuskriptu, nedēļas nogalē nodarbojos nevis ar alķīmiju, bet ikdienišķiem darbiem, lai atkal justos normāli. Es aizpildīju naudas atmaksas veidlapas, samaksāju rēķinus, rakstīju ieteikuma vēstules un pat pabeidzu kādu grāmatas apskatu. Pa vidu veicu arī vienkāršākus rituālus, piemēram, mazgāju veļu, dzēru tēju lielos daudzumos un izmēģināju receptes no *BBC* pavārmākslas programmām.

Šorīt darbu sāku agri un dienu pavadīju, mēģinot koncentrēties uz tūlītējiem darbiem, nevis apcerot atmiņas par Ešmola kolekcijas 782. sējuma savādajām ilustrācijām un noslēpumaino palimpsestu. Es aplūkoju īso darāmā sarakstu, ko biju uzmetusi dienas gaitā. No četriem uzdevumiem manā sarakstā trešais bija atrisināms visvieglāk. Atbilde bija rodama mistiskā periodiskā izdevumā *Notes and Queries*; tas atradās vienā no plauktiem, kuri sniedzās līdz pat telpas augstajiem griestiem. Atstūmu krēslu no galda un nolēmu pirms aiziešanas no darbu saraksta izvītrot vienu uzdevumu. Par Seldena ailu dēvētajā Hercoga Hamfrija bibliotēkas daļā augšējiem plauktiem varēja piekļūt pa kāpnēm uz galeriju, kas atradās virs lasāmgaldiem. Uzkāpu pa vītņu kāpnēm tur, kur koka plauktos bija kārtīgi sarindotas stīvdrebē iesietas grāmatas. Tās laikam gan lietoju tikai es un kāds senās literatūras pētnieks no Magdalēnas koledžas. Uzmeklēju vajadzīgo sējumu un klusi pie sevis nolamājos. Tas neaizsniedzams vidēja augšējā plauktā.

Mani iztrūcināja klusi smieklī. Pagriezu galvu, lai paskatītos, kas sēž pie galda galerijas tālākajā galā, bet tur neviena nebija. Jau atkal kaut ko dzirdu. Oksforda tomēr bija spoku pilsēta, un visi universitātei piederīgie jau vairāk nekā pirms stundas bija devušies iebaudīt glāzīti bezmaksas šerija koledžas akadēmiskā personāla atpūtas telpās. Tā kā raganām bija brīvdiena, pat Džiliana aizgāja jau vēlu pēcpusdienā, vēl pēdējo reizi aicinādama mani pievienoties un samiegtām acīm nopētīdama manu lasāmo materiālu kaudzi.

Es meklēju galerijas soliņu, bet šeit tā nebija. Bodlija bibliotēka bija bēdīgi slavena ar inventāra trūkumu, un man droši vien vajadzētu minūtes piecpadsmit, lai pa visu bibliotēku sadzītu rokā kādu soliņu, uzstieptu to augšā un paņemtu vajadzīgo sējumu. Es vilcinājos. Kaut

arī biju turējusi rokā noburtu grāmatu, es spēju pretoties lielam kārdinājumam veikt kādas burvestības arī vēl piektdienā. Lai gan neviens jau neredzēs.

Par spīti šai apziņai, man pa ādu tekālēja uztraukuma skudriņas. Es savus noteikumus nepārkāpu bieži un domās vienmēr piefiksēju situācijas, kas mani bija pamudinājušas izmantot maģiju. Šī bija piektā reize šogad, ieskaitot salūzušas veļas mazgājamās mašīnas noburšanu un pieskaršanos Ešmola kolekcijas 728. sējumam. Septembra beigām rādītājs nebija slikts, bet nebija arī pats labākais no līdzšinējiem.

Dziļi ievilku elpu, pacēlu roku un iztēlojos, ka tajā atrodas grāmata.

Notes and Queries 19. sējums sagāzās par četrām collām uz aizmuguri, sasvērās šķībi, it kā kāda neredzama roka vilktu to lejup, un ar mīkstu būkšķi iekrita man rokā. Uzreiz atšķīrās vajadzīgā lappuse.

Tam visam vajadzēja tikai trīs sekundes. Es vēlreiz izpūtu elpu, lai izelpotu daļu vainas apziņas. Pēkšņi starp lāpstiņām sajutu ledainu pieskārienu.

Mani kāds bija pamanījis, un šis “kāds” nebija parasts cilvēks.

Kad uz raganu raugās cita ragana, skatiens kņudina. Bet raganas nav vienīgās būtnes, kas dzīvo vienā pasaulē ar cilvēkiem. Ir vēl arī dēmoni – radošas, mākslinieciskas būtnes, kas pastāvīgi atrodas uz naža asmens starp vājprātu un ģenialitāti. “Rokzvaigznes un sērijveida slepkavas” – tā šīs savādās, mulsinošās būtnes raksturoja mana tante. Un vēl ir vampīri – seni un skaisti radījumi, kas barojas ar asinīm un pilnībā apbur ikvienu, ja vien uzreiz nenogalina.

Kad uz mani paskatās dēmons, es sajūtu vieglu, nemierīgu spiedienu, kā saņemot skūpstu.

Bet, kad uz mani raugās vampīrs, viņa skatiens ir salts, koncentrēts un bīstams.

Domās pārlūkoju Hercoga Hamfrija bibliotēkas lasītājus. Viens vampīrs tur bija – kāds mūks ar ķeruba vaibstiem, kurš ar mīlētāja aizrautību urbās viduslaiku stundu grāmatās un lūgšanu sējumos. Bet reto grāmatu lasītavās vampīri nav bieži sastopami. Savu reizi kāds ļaujas iedomībai un nostalgijai un ienāk pakavēties atmiņās, bet parasti tā nenotiek.

Raganas un dēmonus bibliotēkās redz daudz biežāk. Šodien savus papirusus ar lupu pētīja Džiliana Čemberlena. Un mūzikas literatūras

lasītavā pilnīgi noteikti bija divi dēmoni. Abi apstulbuši pacēla acis, kad es gāju ārā uz “*Blackwell's*” padzert tēju. Viens teica, lai atnesu viņam *latte*, un tas zināmā mērā norādīja, cik aizmirsis viņš ir savā pašreizējā trakumā.

Nē, tagad uz mani skatījās vampīrs.

Man bija gadījies sastapt dažus vampīrus, jo es darbojos jomā, kur iznāk saskarties ar zinātniekiem, un laboratorijās visā pasaulē ir papildnam vampīru. Zinātnē ilgi pētījumi un pacietība gūst atalgojumu. Turklāt vientuļnieku dabas dēļ zinātniekus parasti pazīst vienīgi tuvākie kolēģi. Tas ievērojami atvieglo dzīvi, kas ilgst nevis gadu desmitus, bet simtus.

Pašlaik vampīrus visvairāk vilināja daļiņu paātrinātāji, genoma atšifrēšanas projekti un molekulārbioloģija. Reiz viņi spietoja tur, kur pētīja alkīmiju, anatomiju un elektrību. Ja kāds izpētes objekts ir aizraujošs, saistīts ar asinīm vai sola atklāt Visuma noslēpumus, tur noteikti iesaistās kāds vampīrs.

Cieši satvēru tik neapdomīgi iegūto *Notes and Queries* eksemplāru un pagriezos pret savu liecinieku. Viņš stāvēja ēnās telpas pretējā pusē pie paleogrāfijas plauktiem, laiski atspiedies pret vienu no slaikajiem koka pīlāriem – galeriju balstiem. Rokās svešais nevērīgi turēja atvērtu Dženetas Robertsas “*Guide to Scripts Used in English Handwriting Up to 1500*” eksemplāru.

Nekad agrāk nebiju šo vampīru redzējusi, taču biju diezgan droša, ka viņam nav vajadzīgi padomi senu rokrakstu atšifrēšanā.

Ikviens, kas ir lasījis lētus bestsellerus vai skatījis televīziju, zinās, ka vampīri ir satriecoši izskatīgi, bet tas viss nekādi nesagatavo uz tikšanos ar šo būtņi dzīvē. Viņu kaulu struktūra ir tik izsmalcināta, ka ķermenis šķiet meistarīga skulptora rokas radīts. Un tad viņi sakustas vai kaut ko pasaka, un prāts vairs nespēj aptvert to, ko redz acis. Ikviens kustība ir gracioza, ik vārds ir melodisks. Un nav iespējams atraut skatienu no vampīru acīm – tieši tā viņi sagūsta savu medījumu. Viens ilgs skatiens, daži klusi vārdi, pieskāriens: tam, kas ir iekļūvis vampīra slazdā, nav nekādu izredžu.

Lūkodomās lejup uz vampīru, es ar nelāgu nojautu atskārtu, ka manas zināšanas par šo jautājumu diemžēl ir galvenokārt teorētiskas.

Nu, kad Bodlija bibliotēkā biju nokļuvusi aci pret aci ar šādu būtņi, tās bija gandrīz nederīgas.

Vienīgais vampīrs, kas man bija vairāk nekā tikai paviršs paziņa, strādāja atomdaļiņu paātrinātājā Šveicē. Džeremijs bija smalkas miesasbūves, satriecoši izskatīgs, ar spoži blondiem matiem, zilām acīm un lipīgiem smiekliem. Viņš bija gulējis ar vairumu sieviešu Ženēvas kantonā un pašlaik pievērsās Lozannai. Es negribēju Džeremiju pārāk smalki izprašņāt par to, ko viņš dara pēc tam, kad ir šīs sievietes pavinājis, un pati vienmēr noraidīju uzstājīgos ielūgumus iet ar viņu kaut ko iedzert. Man vienmēr bija šķitis, ka Džeremijs ir tipisks savas sugas pārstāvis. Bet salīdzinājumā ar to vampīru, kurš stāvēja manā priekšā tagad, Džeremijs likās kaulains, lempīgs un ļoti, ļoti bērnišķīgs.

Šis vampīrs bija garš – krietni garāks par sešām pēdām, pat pieļaujot, ka vērtējumu ar skatu no galerijas nedaudz izkropļo perspektīva. Un viņš pavisam noteikti nebija smalkas miesasbūves. Vampīram bija plati pleci, slaidi gurni un garas, muskuļotas kājas. Plaukstu bija ļoti slaidas un veiklas – fiziska smalkuma zīme –, un skatiens pie tām atgriezās vēl un vēlreiz, prātam mēģinot aptvert, kā tik liela auguma vīram var būt tik smalkas rokas.

Kamēr es vampīru tā aplūkoju, viņa skatiens bija kā piekalts man. Pāri telpai acis šķita melnas kā nakts, tās lūkojās no tikpat melnu, biezu uzacu apakšas; viena uzacs bija vaicājoši pacelta. Vampīra seja patiešām bija satriecoši izskatīga: izteiktām šķautnēm un iedobumiem un ar augstiem, izliektiem vaigukauliem; tie pārgāja pierē, kas aizsēda un apēnoja acis. Virs zoda bija reta vieta arī kam maigam – platai mutei, kura šķietami likās tikpat neiederīga kā slaidās rokas.

Tomēr vismulsinošākais nebija vampīra fiziskā pilnība. Pat pāri telpai bija jūtama nepieradināta spēka, veiklības un asa prāta kombinācija. Melnajās biksēs un dūmakaini pelēkajā svīterī, ar melniem matiem, atsukātiem no pieres un īsi apgrieztiem uz skausta, viņš izskatījās pēc panteras, kas kuru katru mirkli varētu uzbrukt, bet nesteidzas to darīt.

Svešais pasmaidīja. Smails bija viegls un pieklājīgs un neatsēda zobus. Bet es vienalga skaidri apzinājos taisnu, asu zobu rindas aiz viņa bālajām lūpām.

Jau no domas par *zobiem* vien manā ķermenī instinktīvi izplūda adrenalīns un sāka kņudēt pirksti. Pēkšņi prātā bija tikai viens: *Prom no šīs telpas. TŪLĪT.*

Šķita, ka kāpnes vairs nevar aizsniegt ar četriem soļiem. Es noskrēju lejā, paklupu uz pēdējā pakāpiena un piezemējos tieši vampīra atplestajās rokās.

Protams, viņš kāpņu lejasgalā bija pirmais.

Vampīra pirksti bija vēsi un roku tvēriens šķita stingrāks par miesu un asinīm. Gaisā jautās krustnagliņu un kanēļa smarža un vēl kāds aromāts, kas man atgādināja vīraku. Vampīrs nostādīja mani uz kājām, pacēla no grīdas *Notes and Queries* un, viegli palocīdamies, sniedza sējumu man. – Pieņemu, ka jūs esat doktore Bišopa?

Pamāju, drebēdama no galvas līdz kājām.

Viņa labās rokas garie, bālie pirksti ienira kabatā, izvilka zili baltu vizītkarti un pasniedza to man. – Metjū Klērmonts.

Es satvēru kartīti aiz malas, sargādāmās pieskarties vampīra pirkstiem. Blakus Klērmonta vārdam bija uztupināts pazīstamais Oksfordas Universitātes logo ar trim kroņiem un atvērtu grāmatu. Vārdam sekoja virkne saīsinājumu, norādot, ka viņš jau ir Karaliskās biedrības biedrs.

Tie nūdien nebija peļami sasniegumi kādam, kas izskatījās apmēram trīsdesmit piecus vai nepilnus četrdesmit gadus vecs, kaut arī es iedomājos, ka viņa patiesais vecums ir vismaz desmitkārt lielāks.

Vampīra specialitāte nebija nekāds pārsteigums – viņš bija bioķīmijas profesors un darbojās Oksfordas Neurozinātnes nodaļā Džona Redklifa slimnīcā. Asinis un anatomija – divas vampīru iemīļotas jomas. Uz vizītkartes papildu biroja telefona numuram un e-pasta adresei bija vēl trīs dažādu laboratoriju telefonu numuri. Varbūt es nebiju šo pētīnieku redzējusi, bet bija skaidrs, ka viņu atrast nav grūti.

– Profesor Klērmont, – es nopīkstēju, pirms balss pavisam iestrēga kablā, un aplusināju vēlmi klieodzot mesties uz izeju.

– Mēs neesam pazīstami, – viņš turpināja balsi ar savādu akcentu. Tajā bija liela tiesa oksbridžieša toņa, bet vēl arī kāda nedzirdēta mīksta pieskaņa. Es atklāju, ka acis, kuras ne mirkli nenovērsa skatienu no manas sejas, patiesībā nemaz nebija tumšas – acu zilīte bija paplašināta un to iekļāva šaurs zaļpelēkas varavīksnenes gredzens. Skatiens bija uzstājīgs, un es attapos, ka nespēju novērsties.

Vampīra mute atkal sakustējās. – Esmu liels jūsu darba apbrīnotājs.

Iepletu acis. Tas, ka bioķīmijas profesors interesējas par septiņpadsmitā gadsimta alķīmiju, nebija neiespējami, bet diezgan neticami gan. Paraustīju savas baltās blūzes apkaklīti un pārļaidu skatienu telpai. Te bijām tikai mēs divi. Pie vecā ozolkoka kartotēkas skapja neviena nebija, tāpat arī pie tuvējiem datoriem ne. Darbinieks pie izsniegšanas galda bija pārāk tālu, lai man palīdzētu.

– Mani fascinēja jūsu raksts par alķīmisko pārvērtību krāsu simbolismu, un arī darbs par Roberta Boila pieeju izplešanās un saraušanās problēmām bija ļoti pārlicinošs, – Klērmonts raiti turpināja, it kā būtu pieradis būt vienīgais aktīvais runātājs. – Vēl neesmu beidzis lasīt jūsu jaunāko grāmatu par alķīmiķu mācekļu sistēmu un izglītību, bet man tā ļoti patīk.

– Paldies jums, – es nočukstēju. Viņa skatiens nolaidās no manām acīm uz kaklu.

Es pārtraucu knibināt apkaklītes pogas.

Nedabisko acu skatiens atgriezās pie manējām. – Jums piemīt brīnišķīga spēja lasītāja acu priekšā atsaukt pagātnes ainas. – To es uzskatīju par komplimentu, jo vampīrs jau nu gan zinātu, ja kaut kas nebūtu pareizi. Klērmonts brīdi klusēja. – Vai drīkstu jums izmaksāt pusdienas?

Man pavērās mute. Pusdienas? Bibliotēkā es varbūt nevarētu no viņa aizbēgt, bet nebija nekāda iemesla kavēt laiku ar maltīti – īpaši tāpēc, ka vampīrs, ņemot vērā viņa iecienīto ēdienkarti, tajā nepiedalīsies.

– Man ir citi plāni, – es strupi noteicu, nespēdama noformulēt saprātīgu izskaidrojumu, kas tie varētu būt par plāniem. Metjū Klērmonts noteikti zināja, ka esmu ragana, un bija arī skaidri redzams, ka nesvinu rudens saulgriežus.

– Žēl gan, – viņš nomurmināja ar vieglu smaidu uz lūpām. – Varbūt citreiz. Jūs būsiet Oksfordā gadu, vai ne?

Vampīra tuvums vienmēr padarīja mani nemierīgu, un Klērmonta krustnagliņu smarža atgādināja Ešmola kolekcijas 782. sējuma savādo aromātu. Nespēdama skaidri padomāt, es vienkārši pamāju ar galvu. Tā bija drošāk.

– Tā jau man šķita, – Klērmonts noteica. – Esmu pārliecināts, ka mūsu ceļi vēl krustosies. Oksforda ir tik maza.

– Ļoti maza, – es apstiprināju, vēlēdamās, kaut labāk būtu pavadījusi atvaļinājumu Londonā.

– Tad uz tikšanos, doktore Bišopa! Bija ļoti patīkami. – Klērmonts man sniedza plaukstu. Viņa skatiens no manām acīm vien uz īsu mirkli bija noslīdējis līdz apkaklei. Šķita, ka viņš arī nav pamirkšķinājis acis. Cieši raudzījies pretī, lai nebūtu pirmā, kas novērsīsies.

Mana roka pasniedzās uz priekšu un pēc mirkļa vilcināšanās satvēra viņējo. Viegls spiediens, un viņš atlaida manu plaukstu. Pakāpies atpakaļ, Klērmonts pasmaidīja un pazuda bibliotēkas senākās daļas tumsā.

Es sastingusi stāvēju, līdz atkal varēju brīvi pakustināt nosalušās rokas, un, aizgājusi atpakaļ pie rakstāmgalda, izslēdzu savu datoru. *Notes and Queries* apsūdzotī jautāja, kāpēc vispār biju pūlējusies iet tam pakaļ un to paņemt, ja tagad grāmatā pat neieskatījos; tāds pats pārmetums rēgojās manā paveicamo darbu sarakstā. Es to izplēsu no bloknota, saburzīju un iemetu pītajā papīrkuurvī zem galda.

– Tāpēc nezūdieties nākamā rīta dēļ, jo rītdiena pati par sevi zūdīsies, – es pie sevis nomurmināju.

Lasītavas nakts uzraugs ielūkojās rokaspuļkstenī, kad atdevu manuskriptus. – Vai iesiet prom agrāk, doktore Bišopa?

Es pamāju, cieši sakniebusi lūpas, lai nepajautātu, vai viņš zina par vampīru paleogrāfijas nodaļā.

Uzraugs paņēma pelēko kartona kastu kaudzi, kurās bija manu skripti. – Vai jums tie rīt būs vajadzīgi?

– Jā, – es nočukstēju. – Rīt.

Kad pētnieces cienīgi biju izgājusi no bibliotēkas, biju brīva. Soļi klaudzēja pār linoleja grīdām un atbalsojās pret akmens sienām; es izsteidzos caur lasītavas režģu vārtiem, garām grāmatām, ko no ziņkārīgiem pirkstiem sargāja samta virves, lejā pa koka kāpnēm un visbeidzot ārā četrstūrainajā pagalmā. Atspiedos pret dzelzs sētu, kas sargāja Viljama Herberta bronzas statuju, un ievilku plaušās salto gaisu, pūlēdamās izvēdināt no nāsīm krustnagliņu un kanēļa smaržu atliekas.

Oksfordā naktīs vienmēr ir sastopamas biedējošas un pārdabiskas būtnes, es stingri sev sacīju. Tātad pilsētā bija vēl viens vampīrs.

Par spīti visam, ko sev biju teikusi pagalmā, mājup devos naigākiem soļiem nekā parasti. Krēslainā Nūkoledžleina pat vislabākajos brīžos bija spokaina padarīšana. Es izvilku karti caur Jaunās Kole-džas pagalma vārtu magnētisko lasītāju un jutu, kā ķermenis mazliet atslābst, atslēgai aiz muguras noklikšķot, it kā katras durvis un siena starp mani un bibliotēku kaut kādā veidā sargātu. Aši soļoju zem kapelas logiem un iegāju šaurā ejā uz četrstūrveida pagalmu, kur varēja aplūkot vienīgo Oksfordas viduslaiku dārzu ar visu tradicionālo pakalnu. Dārzs reiz ļāva studentiem uzlūkot zaļu ainavu un nodoties pārdomām par dabas un Dieva mistērijām. Šovakar koledžas tornīši un arkas izskatījās īpaši gotiski, un es dedzīgi vēlējos tikt iekšā.

Kad man aiz muguras aizvērās dzīvokļa durvis, atviegloti nopūtos. Es dzīvoju vienā no koledžas mācībspēku mitekļiem, dzīvoklī, kas bija rezervēts bijušo biedru apciemojumu reizēm. Te bija guļamistaba, dzīvojamā istaba ar apaļu ēdamgaldu un pieklājīga, kaut arī maza virtuvīte; mājokļa sienas rotāja vecas izdrukas un paneli siltos toņos. Visas mēbeles izskatījās tā, it kā savulaik būtu atradušās docētāju atpūtas telpā un rektora mājā; tās pārsvarā bija nolietotas deviņpadsmitā gadsimta nogales stila mēbeles.

Virtuvē ieliku tosterā divas maizes šķēles un ielēju glāzi auksta ūdens. To malkodama, atvēru logu, lai vēsais gaiss ieplūst smacīgajās istabās.

Inesu savu uzkodu dzīvojamā istabā, nometu kurpes un ieslēdzu nelielo mūzikas iekārtu. Telpu piepildīja dzidri Mocarta toņi. Es apsēdos uz viena no brūnajiem, polsterētajiem dīvāniem, nolēmusi brītiņu atpūsties, tad novannoties un pārskatīt šīsdienas piezīmes.

Pusčetros no rīta pamodos ar strauji pukstošu sirdi, stīvu sprandu un spēcīgu krustnagliņu garšu mutē.

Ielēju glāzē svaigu ūdeni un aizvēru virtuves logu. Bija salti, un es nodrebēju no miklā gaisa pieskāriena.

Iemetusi skatienu pulkstenī un žigli parēķinājusi, izlēmu piezvanīt uz mājām. Tur bija tikai pusvienpadsmit, un Sāra un Ema bija īstas

pūces. Es izslīdēju caur istabām un izslēdzu visu apgaismojumu, izņēmot vienu lampu guļamistabā, un paņēmu mobilo telefonu. Dažās minūtēs jau biju novilkusi netīrās drēbes – kā bibliotēkā vispār var tā sasmērēties? – un uzvilkusi vecas jogas bikses un melnu svīteri ar izstaiptu apkakli. Tāds apģērbs bija ērtāks par jebkuru pidžamu.

Gulta zem manis bija aicinoša un stingra un nomierināja mani tā, ka es jau gandrīz sevi pārliecināju, ka nav vajadzības zvanīt uz mājām. Bet ūdens nebija noskalojis man no mēles krustnagliņu garšu, un es nospiedu taustiņu.

– Mēs jau gaidījām tavu zvanu, – tādi bija tantes pirmie vārdi.

Raganas.

Es nopūtos. – Sāra, ar mani viss ir kārtībā.

– Visas zīmes liecina par pretējo. – Mātes jaunākā māsa nemaz negrasījās turēt mēli aiz zobiem – kā jau parasti. – Tabita dīdās visu vakaru. Emai naktī bija ļoti skaidra vīzija, kā tu esi apmaldījusies mežā, un es jau kopš brokastīm nevaru neko ieēst.

Vislielākā problēma bija tas nolādētais kaķis. Tabita bija Sāras mīlule un ar pārdabisku pareizību nojauta visus saspīlējumus ģimenē. – Ar mani viss ir *kārtībā*. Šovakar man vienkārši bija negaidīta satikšanās bibliotēkā, tas arī viss.

Noskanēja klikšķis, un es zināju, ka Ema ir pacēlusī otru klausuli. – Kāpēc tu nesvini saulgriežus? – viņa jautāja.

Emīlijai Māterei manā dzīvē bija pastāvīga vieta, kopš vien spēju atminēties. Viņas ar Rebeku Bišopu satikās, būdamas vidusskolnieces, vasarā strādājot Plimutas brīvdabas muzejā. Tur viņas raka bedres un stūma arheologu ratiņus. Abas kļuva par labākajām draudzenēm, un vēlāk, kad Emīlija devās uz Vasāru, bet mana māte – uz Hārvardu, – par uzticīgām vēstuļu draudzenēm. Vēlāk viņas atkal satikās Kembriģā, kur Emīlija strādāja bērnu bibliotēkā. Pēc manu vecāku nāves Emīlijas garās nedēļas nogales Medisonā drīz vien izvērtās jaunā darbā vietējā pamatskolā. Viņas ar Sāru kļuva nešķiramas partneres, kaut arī laikā, kad es augu, Emai bija pašai savs dzīvoklis pilsētā. Abas ļoti uzmanījās, lai es viņas neieraudzītu kopā dodamies uz guļamistabu. Šī piesardzība neapmulķoja ne mani, ne kaimiņus, ne arī kādu citu no pilsētiņas iemītniekiem. Visi pret viņām izturējās kā pret pāri, jo viņas arī bija pāris neatkarīgi no tā, kur gulēja. Kad es izvācos no Bišopu

mājas, manā vietā ienāca Emīlija un tur arī palika. Arī Emīlija, tāpat kā mana māte un tante, bija ragana ar seniem radurakstiem.

– Es biju ielūgta šejieniešu svinībās, bet neaizgāju, jo strādāju.

– Vai tevi ielūdza tā ragana no Brinmavras koledžas? – Emu klasiskā literatūras pētniece Džiliana interesēja galvenokārt tāpēc (tas bija atklājies pēc krietna viņa daudzuma kādā vasaras naktī), ka viņa reiz bija satikusies ar tās māti. – Tas bija sešdesmitajos gados, – Emīlija tikai noteica.

– Jā. – Es izklausījos aizkaitināta. Viņas abas bija pārliecinātas, ka nu, kad biju drošā vietā, es tapšu apgaismota un savu burvju varu sākšu uztvert nopietni. Vēlamajā prognozē nebija vietas ne šaubu ēnai, un ikreiz, kad es kontaktējos ar kādu raganu, abas bija sajūsminātas. – Bet es pavadīju vakaru ar Eliasu Ešmolu.

– Kas viņš tāds ir? – Ema jautāja Sārai.

– Nu, tas beigtais tips, viņš kolekcionēja alķīmijas grāmatas, – skatnēja Sāras slāpētā atbilde.

– Klusu, jūs abas, – es klausulē uzsaucu.

– Nu, un kas tad tevi noglaudīja pret spalvu? – Sāra jautāja.

Tā kā abas manas sarunas biedrenes bija raganas, nebija nekādas jēgas mēģināt kaut ko slēpt. – Es bibliotēkā satiku vampīru. Nekad agrāk viņu nebiju redzējusi, viņa vārds ir Metjū Klērmonts.

Emas klausulē iestājās klusums, viņai prātā pārlūkojot savu ievērojamo būtņu kartotēku. Arī Sāra mirkli klusēja, domādama – eksplodēt vai ne.

– Ceru, ka no viņa ir vieglāk tikt vaļā nekā no tiem dēmoniem, kurus tu parasti pievilini, – viņa asi noteica.

– Kopš es vairs nenodarbojos ar aktiermākslu, dēmoni nav mani traucējuši.

– Nē, vēl bija arī tas dēmons, kas tev sekoja Baineke bibliotēkā – kad tu sāki strādāt Jeilā, – Ema mani izlaboja. – Viņš tā vienkārši gāja pa ielu un tad nāca meklēt tevi.

– Viņš bija garīgi nelīdzsvarots! – es protestēju. Pret mani gan nevajadzētu izmantot tādus argumentus kā viens ziņkārīgs dēmons, tāpat kā burvestību izmantošana gadījumā ar veļas mazgājamo mašīnu.

– Tu pievelc tās radības, kā ziedi pievelk bites, Diāna. Bet dēmoni nav ne uz pusi tik bīstami kā vampīri. Turies no viņa pa gabalu, – Sāra stingri noteica.

– Man nav nekāda iemesla viņu meklēt. – Manas rokas atkal aizklīda pie kakla. – Mums nav nekā kopīga.

– Ne jau par to ir runa, – Sāra teica jau skaļāk. – Raganām, vampīriem un dēmoniņiem nav jāčupojas citam ar citu. Tu to zini. Pretējā gadījumā cilvēkiem ir vieglāk mūs pamanīt. Neviens dēmons vai vampīrs nav tā vērts, lai šādi riskētu. – Sāra nopietni uztvēra tikai viena veida radījumus – citas raganas. Cilvēkus viņa nožēloja kā nelaimīgas, sīkas būtnes, aklas pret pasauli ap sevi. Dēmoni bija mūžīgie pusaudži, kuriem nevarēja uzticēties. Vampīri Sāras hierarhiņā atradās krietni zemāk par kaķiem un vismaz vienu pakāpi zemāk par krančiem.

– Tu man jau esi izklāstījusi noteikumus, Sāra.

– Ne jau visi ievēro noteikumus, mīļumiņ, – Ema piebilda. – Ko viņš gribēja?

– Viņš sacīja, ka interesējos par manu darbu. Bet viņš ir zinātnieks, tāpēc tam grūti noticēt. – Mani pirksti rotaļājās ar gultas dūnu pēli. – Viņš mani ielūdza pusdienās.

– *Pusdienās?* – Sāra nespēja tam noticēt.

Ema tikai pasmējās. – Restorānu ēdienkartēs nav daudz ēdienu, kas varētu iekārdināt vampīru.

– Esmu pārliecināta, ka viņu vairs neredzēšu. Spriežot pēc vizītkartes, viņš vada trīs laboratorijas un fakultātē ir divos amatos.

– Tipiski, – Sāra nomurmināja. – Tā notiek, kad ir pārāk daudz brīvā laika. Un izbeidz knibināt to pledu – izplēsīsī vēl caurumu. – Viņa bija ieslēgusi savu raganu radaru uz pilnu jaudu un tagad mani ne tikai dzirdēja, bet arī redzēja.

– Viņš taču nezog naudu vecām lēdijām un neizputina cilvēkus biržā, – es pretojos. Par vampīriem runāja, ka viņi esot pasakaini bagāti, un Sārai tas bija sāpīgais punkts. – Viņš ir bioķīmiķis un kaut kāds ārsts, kas interesējas par smadzenēm.

– Esmu pārliecināta, ka tas ir ļoti aizraujoši, Diāna, bet ko viņš *gribēja?* – Sāra bija tikpat nepacietīga, cik es – neiecietīga; visas Bišopu sievietes pieprata strauju uzbrukuma taktiku.

– Ne jau pusdienas, – Ema pārliecināti sacīja.

Sāra nošņaukājās. – Viņš kaut ko gribēja. Vampīri un raganas neiet uz randiņiem. Protams, ja nu vienīgi viņš ir ieplānojis pusdienās notiesāt tevi. Vislabāk vampīriem garšo raganu asinis.

– Varbūt viņš vienkārši bija ziņkārīgs. Vai arī varbūt viņam tiešām patīk tavi darbi. – Emas balsi bija tādas šaubas, ka man sanāca smieklī.

– Ja tu elementāri piesargātos, mums šī saruna vispār nebūtu vajadzīga, – Sāra uzpūtīgi paziņoja. – Tu varētu izmantot aizsardzības burvestību, savas pareģes spējas un...

– Es negrātos izmantot maģiju vai burvestības, lai noskaidrotu, kāpēc kāds vampīrs mani uzaicināja pusdienās, – es stingri noteicu. – Par to nebūs nekādu diskusiju, Sāra.

– Nu tad nezvani mums un neprasi atbildes, ja negribi tās dzirdēt, – Sāra noskaldīja. Tas bija viens no viņas bēdīgi slavenajiem dusmu uzliesmojumiem. Tante nolika klausuli ātrāk, nekā es paguvu izdomāt atbildi.

– Zini, Sāra par tevi tiešām raizējas, – Ema kā atvainodamās sacīja. – Un viņa nesaprot, kāpēc tu negribi izmantot savas spējas pat tad, kad jāpasargā pašai sevi.

Tāpēc, ka to nevarēja darīt tāpat vien – agrāk jau biju to skaidrojuši. Es mēģināju vēlreiz.

– Tā ir slidena taka, Ema. Šodien es sevi sargāšu no vampīra bibliotēkā, bet jau rīt – no grūta jautājuma lekcijā. Un drīz izvēlēšos pētījumu tematu atkarībā no tā, vai zināšu, ka tie izdosies, un pieteikšos tikai stipendijām, kuras noteikti iegūšu. Man ir svarīgi, ka pati esmu radījusi savu reputāciju. Ja sākšu izmantot maģiju, nekā nebūs tikai manējais. Es negribu būt nākamā Bišopu ragana. – Atvēru muti, lai pastāstītu Emai par Ešmola kolekcijas 782. sējumu, bet nez kāpēc atkal to aizvēru.

– Zinu, zinu, mīļumiņ. – Emas balss skanēja mierinoši. – Es saprotu. Bet Sāra nespēj neraizēties par tavu drošību. Tagad tu esi viņas vienīgā ģimene.

Es izlaidu pirkstus caur matiem un piespiedu tos pie deniņiem. Šādas sarunas allaž beidzās ar manas mātes un tēva pieminēšanu. Vīcinājos, negribēdama atklāt vēl kādas raizes.

– Kas noticis? – Ema jautāja, ar sesto prātu uztvērusi manu satraukumu.

– Vampīrs zināja manu vārdu. Es viņu nekad nebiju redzējusi, bet viņš zināja, kas es esmu.

– Ema apsvēra iespējas. – Tavas jaunākās grāmatas vāka iekšpusē ir tava fotogrāfija, vai ne?

– Mana aizturētā elpa izplūda, klusu šalkdama. – Jā. Noteikti tur tā lieta. Es esmu muļķe. Vai nobūcosi Sāru no manis?

– Noteikti. Un – Diāna? Uzmanies. Angļu vampīri raganu klātbūtnē varbūt neuzvedas tik labi kā amerikāņu vampīri.

– Pasmaidīju, atcerējusies Metjū Klērmonta formālo paklanīšanos. – Es uzmanišos. Bet neuztraucies. Droši vien es viņu vairs nesatikšu.

Ema klusēja.

– Ema? – es ierunājos.

– Laiks rādīs.

– Emai nākotnes pareģošana nepadevās tik labi, kā – ļaužu valodās – bija padevusies manai mātei, bet kaut kas viņai nedeva mieru. Bija gandrīz neiespējami pārlicināt raganu izpaust neskaidru nojautu. Ema neteiks, kas viņu satrauc saistībā ar Metjū Klērmontu. Vēl ne.